

Publicerad 2009-12-24 23:03 av Jenny Nyström

Jag skrev den här texten för några veckor sedan. Jag skrev den för att den påminner mig verkligen om vilken sorts människa jag är. Och hur svårt jag har att släppa gårdagen för att släppa in en ny. Och jag tror knappast att jag är ensam om att känna såhär

Släpper nu allt

Släpper nu allt, allt som någonsin betytt någonting, alla minnen som jag hållit fast vid för att jag inte vågat gå vidare, rädd för att mista det som varit men när man tänker på det så har man redan mist det. Känslan att vilja leva igår har varit stark, och ord kan inte beskriva hur bra det har varit när det varit som bäst men de kan heller inte förklara hur dåligt det varit när det varit som sämst. Ibland så har man gråtit ibland har man skrattat, men allt är förevigt bara minnen, även om det hände för 10 år sedan eller igår, så finns bara minnena kvar. Om jag kunde leva upp till dem här orden så skulle jag vara tacksam. Men det är helt enkelt så att visa människor är för rädda att släppa det som varit och kasta sig ut i något helt nytt. För rädd att glömma alla människor som spelat in i ens liv och för rädd att bli glömd av dem. Levar man i igår så behöver man inte vara rädd för att återigen bli sårad, eller besviken. Men man får heller aldrig uppleva de där stunderna som varit så otroligt kraftfulla och fått en att leva vidare. Det är allt för lätt att leva i det förgångna för att istället leva i det liv som bara blir kortare och kortare för var dag. Meningen med den här texten är att man ska inse att man aldrig glömmet det som hänt, och man glömmet aldrig det som betytt någonting, man bär det förevigt med sig det innerst i hjärtart. Och att våga leva varje dag som en ny dag, som en ny möjlighet att upptäcka nya saker. Det är vad som skiljer en överlevare emot en vanlig människa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jenny Nyström med Poeter.se id #31638 innehar upphovsrätten